

La Fundació Suñol, a punt de fer cinc anys, llueix una tria d'obres en tres dimensions de la seva col·lecció

Tot escultura

Maria Palau
BARCELONA

Les bones col·leccions privades d'escultura es poden comptar amb els dits d'una mà. I no és només per una qüestió de prejudicis, que també, sinó pràctica. Les escultures pesen i ocupen espai. En aquest sentit, Josep Suñol també ha estat un col·leccionista atípic. Diuen els que el coneixen bé que acostumava a visitar les galeries amb plànols en què s'indicaven les mides i els pesos que podien suportar els diversos espais de casa seva. Suñol va necessitar comprar art al llarg de més de 40 anys perquè necessitava conviure amb les peces que, sense més pulcions que les d'amor i amistat, anaven passant per la seva vida.

Suñol ja fa uns anys que no compra perquè des de en fa cinc (al maig els farà) està molt concentrat amb la seva fundació, un centre d'art en què, a més de fer lluir la seva esplèndida col·lecció, es resisteix a vulgaritzar la creació contemporània tot interrelacionant-la amb la tradició artística del segle XX.

Per començar a celebrar els cinc anys de la

Fundació Suñol (vagin preparant-se per la *moguda* prevista per la tardor), l'equip que dirigeix Sergi Aguilar, escultor, per cert, ha teixit una nova exposició temporal (s'inaugura avui a les 19 h) exclusivament amb escultures de la col·lecció, 34 peces que fan còmplice el visitant d'un debat complex i, sovint, contradictori: què

Giacometti, Balla, Fontana, Chillida i Plensa conviuen en l'exposició

traça la diferència entre una escultura i un objecte, si és que aquesta frontera es pot fixar amb precisió?

Si a algú el debat li sembla carregós, cap problema. El recorregut per l'exposició és, per si mateix, un gran plaer per als sentits. Algunes peces, no per ja vistes, perden interès: sempre és un privilegi assistir al dinamisme de Giacomo Balla (*Linee-forza del pugno di Boccioni II*, del 1915, la primera obra que va comprar Josep Suñol, i que és la imatge que il·lustra aquest text) i al dramatism d'Alberto Giacometti, amb la seva famosa *La jambe* (1958), que en aquesta ocasió s'adreça a un Moisés Villèlia (*Bon promenade cher ami Giacometti*, 1978-79) que li rendeix culte.

Un Villèlia inèdit, com ho són també un imponent Chillida dels primers anys setanta (*Rumor de límites IX*), un Fontana en forma d'ou ferit corpenedor (*Omaggio alla pillola*, 1967) i un Jaume Plensa de primeríssima primera època (*Creux (caverna)*, de mitjan anys vuitanta. ■

* **Escultura/ objecte. Col·lecció Josep Suñol.** FUNDACIÓ SUÑOL. BARCELONA. FINS A L'1 DE SETEMBRE.



El millor àrbitre és el capellà

Alfred Picó publica la novel·la d'humor i reflexió 'Casats contra solters'

Lluís Llorc
BARCELONA

El periodista i professor Alfred Picó ha publicat a Columna *Casats contra solters*, "una novel·la fresca, àcida i moderna que parla d'un tema molt tradicional", explica l'editora

Berta Bruna. I és que l'autor, sota una capa de frivolidat, ofereix una visió polièdrica sobre el món de la parella d'avui dia.

"Gairebé tots els amics que es van casar fa 15 o 20 anys ara estan separats; a Catalunya, cada 25 minuts es consuma una separació de parelles d'entre 40 i 49 anys d'edat que es converteixen en *singles* militants; la frontera entre casat i solter és cada

cop més prima", explica Picó, que també és autor de les novel·les *Blai Grana* (1999) i *Sí, sí, sí. Hem guanyat a París* (2006) i de l'assaig *Tot el que necessites és amor* (2011).

Jesús i Ponce són dos amics, un casat i l'altre solter, que fa vint anys van jugar el típic partit de futbol casats contra solters. El Jesús el vol repetir per venjar la humiliació patida perquè "els casats tenien

panxa i els solters eren més joves; però ara no aconsegueixen prou casats... tothom està separat".

Picó planteja la "fragilitat de la parella i els nous models de relació", escrit "des d'un punt de vista molt masculí i aportant els llenguatges actuals: SMS, correus i xarxes socials". I qui pot ser l'àrbitre? "El capellà, perquè és solter però està casat amb Déu; és el més neutral". ■

Críticacinema

Carlos Losilla

Plor sense por

Declaración de guerra

Directora: Valérie Donzelli
Intèrprets: Valérie Donzelli, Jérémie Elkaim
Estat francès 2011

Si li expliqueu a algú l'argument d'aquesta pel·lícula pot ser que marxi cames ajudeu-me: una parella es coneixen, s'enamoren, es casen i tenen un nen al qual de seguida se li diagnostica una greu malaltia. Carn de telefilm de sobretaula. El mèrit d'aquesta segona pel·lícula de Valérie Donzelli consisteix a esquivar amb habilitat tots aquests clixés per tal d'oferir-nos, com un regal inesperat, una de les experiències més emotives que he tingut el plaer de gaudir en una sala darrerament. *Declaración de guerra* ens retorna la fe en aquell cinema amb el qual et pots identificar sense sentir-te pressionat ni víctima de

cap tipus de xantatge emocional.

Com s'ho fan Donzelli i el seu guionista per aconseguir-ho? La tradició que trien com a punt de partida és la de François Truffaut i Jacques Demy, un realisme passat pel filtre del meravellós. I l'estratègia consisteix a fer visible el dolor sense estridències, amb recursos del cinema musical i la comèdia romàntica. S'ha dit que *Declaración de guerra* també és una història d'amor. Res no és més cert, però he de confessar que el que més m'arriba és la facilitat amb què parla de la vida sense necessitat de pontificar, mostrant-la amb un seguit d'artificis darrere els quals hi ha la realitat més crua, però també la més tendra. I aquesta riquesa de matisos fa que el film sigui un dels més importants de la cinematografia francesa recent.

Críticateatre

Joaquim Armengol

Una delícia

Cartes impertinents

Amb Rosa Maria Sardà
8 de febrer Lliure de Montjuïc

Alguns dimarts, citats al Teatre Lliure, podem assistir a la vida íntima i epistolar de figures literàries del segle XX. Aquesta recuperació ens ha fet sentir la proximitat d'Anton Txèkhov, Llorenç Villalonga, persones anònimes a l'exili, Mercè Rodoreda, Armand Obiols, Pere Calders, etc. Un llarg recorregut amb un interès minvat sovint per la manca d'assajos i esplèndid en altres ocasions. Per exemple, les cartes entre Villalonga i Porcel i les *Cartes impertinents* de Maria Aurèlia Capmany, dites per Rosa Maria Sardà.

Capmany deu ser una autèntica desconeguda per a la gent jove, vint anys després de la seva mort. L'espectacle és un excel·lent homenatge

reivindicatiu. En aquestes cartes es vessa tanta ironia que la intel·ligència s'hi mostra gairebé tirànica. Si la impertinent temàtica és el feminisme, aquesta presenta una lluita moral, gairebé en solitari, d'una ment preclara.

Pau Carrió deixa l'espai gairebé buit. Al damunt, una pantalla projecta fragments de l'entrevista que Montserrat Roig va fer a Capmany. Sobrietat magnífica, text immillorable. No hi ha actriu comparable a Sardà, la seva capacitat de connexió amb el públic és única, i la seva comprensió dels textos, sempre perfecta, dóna el sentit just, irònic o tràgic, al que interpreta. Qui pot negar-li la gràcia infinita, l'elegància i la desimboltura, el domini de l'espai escènic? Només hi faltava la proximitat de Gràcia. En fi, una delícia impertinent que valdria la pena recuperar.